

РЕШЕНИЕ

№ 5950

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1574** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр.чл.194б ал.6 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от П. Н. М. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 536 от 27.11.2019г. на Директора на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и неговата цел, защото съгласно чл.194 ал.11 т.4 от ЗВ е установена недължимост на такса за водовземане, когато целта на водовземането е за аквакултури и свързаните с тях дейности.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. М. П., която поддържа жалбата и изразява в писмено становище доводи за нейната основателност. Заявена е и претенция за възстановяване на направените разноски в процеса в размер на сумата от 711.00 лева.

Ответникът – Директор на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“ /БДИБР/, редовно уведомен чрез процесуален представител юрк. Неделя Г., която оспорва жалбата. По същество на спора излага доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт в писмени бележки вх. № 13481/21.05.2020г.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

От представените по делото писмени доказателства се установява, че от директора на Басейнова дирекция „Източнореловски район“ е било издадено разрешително № 300137 от 17.10.2003г. на [фирма], за правото на водовземане за риборазвъждане от воден обект- рибарник „Д.-2“ с три батерии по 12 басейна, воден обект- р.Ш., десен приток на р.В., на територията на [населено място], [община], област С. за периода 2003г.-2007г.

С Решение № 300137/30.08.2007г. е продължен срока на действие на това разрешително до 17.10.2011г. Издадено е било и последващо решение № РР-1263/16.06.2011г. с което отново е бил продължен срока на действие на разрешителното за водовземане от повърхностен воден обект до 17.10.2016г. Изменена е и „целта на ползването“, като вместо „риборазвъждане“ да се счита „аквакултури и свързани с тях дейности“.

С решение № РР-3206/23.11.2017г. е било отказано продължаване действието на срока на разрешителното за водоползване № 300137/17.10.2003г. с титуляр [фирма]. По повод подадена от дружеството жалба с решение № 795/12.04.2018г. по адм.дело № 349/2018г. на Административен съд- Пловдив същата е била отхвърлена. Съдебният акт е потвърден с решение № 6251/28.05.2020г. по адм.дело № 7531/2018г. на ВАС на РБ, III-то отделение.

При извършена проверка по документи е съставен Констативен протокол № СМ-88/08.03.2019г. във връзка с изпълнение на условията по разрешителното за водоползване и определяне на дължимата такса за правото на водовземане. Установено е, че за периода 01.01.2018г. до 31.12.2018г. на база разрешено годишно количество, поради липсата на монтирано измервателно устройство с цел водоснабдяване за аквакултури е 2 400 000.00 куб.м.х 0.001 х 1.001, като възлиза на сумата от 2 402.40 лева.

Представена е декларация вх. № КД-04-335/14.01.2019г., че отчетният годишен воден обем за 2018г. е 2 400 000.00 куб.м. и таксата за водовземане е изчислена на 2 402.40 лева.

С покана за доброволно изпълнение изх. № ПО-02-165/18.03.2019 г., получена на 20.03.2019г., [фирма] е поканено да плати доброволно, в седемдневен срок от получаването, задължението си по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а " ЗВ като титуляр по разрешително за водоползване № 300137/17.10.2003г. на повърхностен воден обект- р.Ш., десен приток на р.В. в землището на [населено място], [община], област С. с цел „аквакултури и свързаните с тях дейности“ за периода 01.01.2018г. - 31.12.2018г., в размер на 2 402.40 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава.

С оспорения АУПДВ № 536 от 27.11.2019г. е установено по основание и размер задължението на [фирма] за такси за водовземане от повърхностни води по разрешително за водоползване № 300137/17.10.2003г. за периода 01.01.2018г.-31.12.2018г., в общ размер на 2 402.40 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава в размер на 190.21 лева. Размерът на таксата е формиран на база подадена декларация по чл.194б от ЗВ и на основание чл.1 ал.1, т.1, б.„а“, чл.3 ал.1 и ал.3, чл.6 т.1, чл.7 ал.2, чл.11 ал.1 и ал.2, чл.12 ал.1 т.б от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №

383/29.12.2016г. в сила от 01.01.2017г.

В процеса се допусна и прие заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от Б. С. М., от което се установява, че за периода от 27.11.2018г. до 31.12.2018г. таксата за водоземане от повърностен воден обект с цел „аквакултури и свързаните с тях дейности“ възлиза в размер на сумата от 226.10 лева, а лихвата за забавено плащане за периода 16.02.2019г. до 27.11.2019г. е в размер на сумата от 17.90 лева.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, адресат на акта, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от дата 09.12.2019г.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, приема следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган- чл. 195б, ал. 1 във връзка с чл. 152 ал.1 т.3 от ЗВ и в предвидената мотивирана писмена форма- чл.59 ал.2 от АПК.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 и ал.3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/. В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатира нарушение по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси.

За правото на използване на водите се заплаща такса за водоземане от повърхностни води- чл.194 ал.1 т.1 б.”а” ЗВ, като нейният размер, начинът и редът за изчисляването и заплащането ѝ се определя с тарифа на Министерския съвет.

Съгласно чл. 194б, ал. 1 ЗВ „ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на ЗООС, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл.194 ал.б, въз основа на които се определят таксите“.

В настоящия случай [фирма] е подало към БД „ИБР“ декларация за добити водни количества за периода 01.01.2018г.-31.12.2018г. в обем на 2 400 000.00 куб.м. за правото на водоземане от р.Ш., десен приток на р.В. в землището на [населено място], [община], област С. с цел на водоземането „за аквакултури и свързаните с тях дейности“.

Съгласно чл.194б ал.2 от ЗВ „задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари“. При извършена

проверка от ответника е установено, че в този срок дружеството не е заплатило изискуемата такса за водовземане.

Съгласно чл. 195б, ал. 2 ЗВ, актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на покана за доброволно изпълнение № ПО-02-165/18.03.2019г. и констативен протокол № СМ-88/08.03.2019г. от проверка за изпълнение на задълженията.

Оспореният АУПДВ № 536 от 27.11.2019г. е мотивиран, като в него е посочено разрешителното, въз основа на което е определено публичното задължение, а самият документ е част от административната преписка по издаването му, както и констативния протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението, в които ясно, конкретно и точно са определени всички елементи на правото на водовземане, включително целта на водовземане, мястото на водоползване и вида на водоизточника.

Предмет на настоящата съдебна проверка е акт установяващ държавно вземане с публичен характер, касаещо неплатена такса за водовземане на води, определена на основание чл.194 ал.1 т.1 б.“а“ и ал.2 ЗВ в размерите, съобразно приложимата за 2018г. Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г. в сила от 01.01.2017г. Съгласно разпоредбата на чл.195б от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане, издаден по реда на чл.166 ДОПК.

Спорът по настоящето дело се свежда до това - дължи ли се заплащане на такса за определеното водното количество с оглед на целта на водовземането и приложима ли е по отношение на него разпоредбата на чл. 194, ал. 11, т. 4 от ЗВ, в случаите по чл. 46, ал. 1, т. 2 от ЗВ - при аквакултури и свързаните с тях дейности. В разпоредбите на чл. 44 и чл. 46 от Закона за водите е уреден разрешителният режим при упражняване на дейностите водовземане и ползване на воден обект. Разрешителните по чл. 44 от ЗВ се издават за извършване на водовземане, като съобразно дефиницията по чл. 44, ал. 2 от ЗВ, водовземане означава отнемане на води от водните обекти и отклоняването им от тях. Разрешителното за ползване на воден обект по чл. 46 от ЗВ се издава за извършване на дейностите, посочени в ал. 1, т. 1 до т. 10. Различието в двата начина на използване на водите се изразява в това, че в случая на водовземане водите се отнемат или отклоняват, а в случая на водоползване водният обект се използва във вида, в който съществува за изрично посочените в закона дейности.

Първоначалната редакция на чл. 194, ал. 1 от Закона за водите /ДВ, бр. 65/2006 г./ предвижда по т. 1 - заплащане на такса за водовземане и по т. 2, б. "б" - такса за ползване на воден обект за аквакултури и свързаните с тях дейности. С § 96 от Закона за изменение и допълнение на закона за рибарството и аквакултурите /обн. ДВ, бр. 36/2008 г./ са направени две изменения на чл. 194 от ЗВ - чл. 194, ал. 1, т. 2, б. "б" от закона е отменена, с което е отпаднало задължението за плащане на такса за ползване на воден обект за аквакултури, като е останало единствено задължението по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а" и б. "б" от Закона за водите - за водовземане от повърхностни и подземни води. Второто изменение се състои в приемането на нова т. 4 в чл. 194, ал. 7

от ЗВ, според която такса за водовземане по т. 1, б. "а" и б. "б" не се заплаща в случаите по чл. 46, ал. 1, т. 2 от ЗВ, а именно - за аквакултури и свързаните с тях дейности. С изменението на ЗВ /ДВ, бр. 58/2015 г./ законодателното разрешение, дадено с разпоредбата на чл. 194, ал. 7, т. 4 от ЗВ /в редакцията от 2008 г./ се запазва непроменено, но вече като ал. 11 на чл. 194 от ЗВ, като е посочена недължимост на таксата по ал. 1, когато целта на водовземането е за аквакултури и свързаните с тях дейности, съгласно разпоредбата на чл. 46, ал. 1, т. 2 /в непроменената си редакция от 2006 г./. Следователно, с изменението на чл. 194, ал. 2, т. „б“ от ЗВ /ДВ, бр. 36/ 2008 г./ е отпаднала дължимостта на такса за ползване в случаите, когато целта е за аквакултури и свързаните с тях дейности, а с изменението на чл. 194, ал. 7, т. 4 ЗВ от /ДВ, бр. 36/ 2008 г./ е отпаднала дължимост на таксата и при водовземане, когато целта е аквакултури и свързаните с тях дейности. Този извод не се променя и от факта, че с изменението на чл. 194 от ЗВ /ДВ, бр. 58/ 2015 г./ старата ал. 7, т. 4 на чл. 194 се променя в чл. 194, ал. 11, т. 4 със следната редакция: „Такса по ал. 1 не се заплаща в случаите по чл. 46, ал. 1, т. 2“. Тази редакция на чл. 194, ал. 11, т. 4 /ДВ, бр. 58/ 2015 г./ не изключва вече отпадналата дължимост на такса за аквакултури и свързаните с тях дейности при водовземане и не въвежда задължение за заплащане на такава такса при водовземане, тъй като таксата по чл. 194, ал. 1 от Закона за водите /чиято недължимост е въведена изрично с разпоредбата на чл. 194, ал. 11 /ДВ. бр. 58/ 2015 г./ се дължи при използване на водните обекти, а съгласно чл. 39 от Закона за водите използването включва както водоземане, така и ползване на водния обект. В такава насока е и съдебната практика на Върховния административен съд, съгласно която с въведените две промени в разпоредбата на чл. 194 от Закона за водите / ДВ. бр. 36/ 2008 г./, отпада задължението за заплащане на такса за водовземане и на такса за ползване на воден обект, когато се отнасят за аквакултури и свързаните с тях дейности. Приема се, че когато се касае до аквакултури и свързаните с тях дейности, те са освободени от заплащане и на двата вида такси: на такса за водовземане на основание чл. 194, ал. 11, т. 4 от ЗВ и от такса за ползване на воден обект - поради отпадането на б. "б" от чл. 194, ал. 1, т. 2 от ЗВ /изм. ДВ, бр. 36/2008г./. Стига се до извода, че при издадено разрешително за ползване на воден обект по чл. 46, ал. 1, т. 2 от ЗВ, определяща е дейността за която се извършва и ако тя е за аквакултури и свързаните с тях дейности - такса за право на водовземане не се дължи по аргумент от разпоредбата на чл. 194, ал. 11, т. 4 от ЗВ. В този смисъл са и Решение № 9469/ 19. 06. 2019 г. по адм. дело № 525/2019г., Решение № 5232/03.05.2016г. по адм. дело № 5866/2015г., Решение № 4040/07.04.2015г. по адм. дело № 5092/2015 г. на ВАС на РБ.

Ето защо и при така очертаната нормативна уредба и съдебна практика, когато използването на води се отнася до аквакултури и свързаните с тях дейности, те са освободени от заплащане и на двата вида такси: на такса за водовземане на основание чл. 194, ал. 11, т. 4 от ЗВ и на такса за ползване на воден обект - поради отпадането на б. "б" от чл. 194, ал. 1, т. 2 от ЗВ /изм. ДВ, бр. 36/2008 г./. В подкрепа на тази позиция може да се посочи и разпоредбата на § 9 от ПЗР на ЗВ, съобразно която: "Когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в

сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му". Очевидно, по смисъла на тази правна норма, определящи за възникване на задължението за плащане на такса са две обстоятелства: 1/ да е налице използване на водите /самото използване, по аргумент на чл. 39 от ЗВ, има две проявни форми: водовземане и ползване на водния обект/ и 2/ дължимата такса да е предвидена в Закона за водите. Видно е, че съобразно чл. 194, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса, но именно това задължение, по отношение на аквакултурите и свързаните с тях дейности, е отпаднало с измененията, въведени със ЗИД на ЗРА /ДВ, бр. 36/2008 г./ - с отмяната на чл. 194, ал. 2, б. „б“ от ЗВ е отпаднала дължимостта при ползване на водни обекти за аквакултури и свързаните с тях дейности, а със създаването на чл. 194, ал. 7, т. 4 от ЗВ /сега чл. 194, ал. 11, т. 4 от ЗВ/ е отпаднала дължимостта на такса при водовземане, когато е с цел аквакултури и свързаните с тях дейности. Тоест, отпадането на задължението за заплащане на такса обхваща както ползването на водния обект, така и водовземането от водния обект. При това положение не намира законова опора аргументът, че освобождаването от такса за ползване по чл. 194, ал. 11 от Закона за водите се отнася единствено към издаването на разрешително за ползване на воден обект по чл. 46, ал. 1, т. 2 от ЗВ, тъй като видът, наличието или липсата на разрешително не е определящо за наличието или липсата на задължение за заплащане на таксата за използване на воден обект. Вярно е, че чл. 46, ал. 1, т. 2 от Закона за водите се отнася до случаите, когато се издава разрешително за ползване на воден обект за аквакултури и свързаните с тях дейности. Но съдът намира, че в случая разпоредбата на чл. 194, ал. 11, т. 4 от Закона за водите /ДВ, бр. 58/ 2015 г./, съгласно която такса по ал. 1 не се заплаща в случаите по чл. 46, ал. 1, т. 2 от Закона за водите се отнася и за водовземането от водните обекти, когато целта е за аквакултури и свързаните с тях дейности. Това е така, тъй като таксата за ползване на води за аквакултури е отпаднала още с изменението на чл. 194, ал. 1, т. 2, б. „б“ от Закона за водите /ДВ, бр. 36/ 2008г./, а таксата по чл. 194, ал. 1 от ЗВ /чиято дължимост се изключва по силата на чл. 194, ал. 11, т. 4 от ЗВ за аквакултури и свързаните с тях дейност/ включва както водовземане, така и ползване на водите. Този извод се налага и от предишните редакции на чл. 194, ал. 11 /предишна ал. 7/ на ЗВ /ДВ, бр. 36/ 2008 г./, когато изрично е посочена недължимост на такса за водовземане с цел аквакултури и свързаните с тях дейности, а с изменението в ДВ, бр. 58/ 2015г. изрично в недължимостта на таксите са включени дейностите по

чл. 194, ал. 1, свързани с използване /водовземане и ползване/, когато е за аквакултури и свързаните с тях дейности. Ако се приеме, че освобождаването за целта аквакултури и свързаните с тях дейности е само при условие, че липсва отнемане на води от водните обекти, ще е налице несъответствие, доколкото няма да е налице хипотеза на водовземане, а такава на ползване на воден обект, при която така или иначе задължението за такса е премахната с отмяната на чл. 194, ал. 1, т. 2, б. "б." от ЗВ /ДВ, бр. 36/2008 г./.

С изменението на чл. 194, ал. 11 от Закона за водите /ДВ, бр. 58/2015 г./ изрично от обхвата на дължимата такса по чл. 194, ал. 1 при използването на водите обекти /което използване включва водовземане и ползване/ е изключена целта по чл. 46, ал. 1, т. 2 от Закона за водите – за аквакултури и свързаните с тях дейности. Вярно е, че с изменението на чл. 194, ал. 11, т. 4 /ДВ, бр. 98 от 27.11.2018 г./, е посочено, че такса по ал. 1 не се заплаща в случаите на ползване на воден обект за аквакултури и свързаните с тях дейности. При редакцията на тази разпоредба е посочена само една от формите за използване на водите, а именно – ползване на воден обект за аквакултури и свързаните с тях дейности. Съдът намира, че и при посочената законова редакция не се дължи такса за водовземане, когато целта е за аквакултури и свързаните с тях дейности. Така формулирана, посочената норма създава законова празнота, поради което съгласно Закона за нормативните актове тази разпоредба следва да бъде приложена и по аналогия по отношение на таксата във връзка с водовземането за аквакултури и свързаните с тях дейности. Това е така, защото на първо място таксата за ползване на водни обекти с цел аквакултури и свързаните с тях дейности е отпаднала още през 2008г. /ДВ, бр. 36/ 2008г./. На второ място остава непроменена и разпоредбата на чл. 194, ал. 11 за недължимост изцяло на таксата по ал. 1 на чл. 194 от ЗВ /която включва както водовземане, така и ползване на водните обекти/, когато целта е за аквакултури и свързаните с тях дейности. На следващо място, ако се приеме, че с посочения текст се въвежда задължение при водовземане за аквакултури и свързаните с тях дейности, то тълкуването на закона по този начин би довело до създаване на различни правни условия за стопанска дейност, което би довело до нарушение на един от основните принципи, посочен в чл. 8, ал. 2 от Закона за водите. В тази насока са и мотивите към внесенния законопроект за изменение на чл. 194, ал. 11, т. 4 от Закона за водите /изм. ДВ, бр. 25 от 26.03.2019г./, в която разпоредба изрично е посочено, че такса по ал. 1 не се заплаща в случаите на водовземане за аквакултури по чл. 44 и на ползване за аквакултури по чл. 46, ал. 1, т. 2 на воден обект за аквакултури и свързаните с тях

дейности.

Дори да се приеме, че за периода 27.11.2018г. – 31.12.2018 г. се дължи такса за водоземане /каквото разбиране съдът не споделя/, в размер на 226.10 лева, посочен в изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза, то административният орган изрично е следвало да разграничи периода за дължимост на таксата, като посочи както количеството на използваните повърхностни води за посочения период, така и дължимата такса, респ. лихва за забавено плащане.

В заключение, съдът приема, че **АУПДВ № 536 от 27.11.2019г.** на Директора на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район” е незаконосъобразен административен акт досежно определеното основание и размер на задължението за 2018г. и лихвите върху главницата, а жалбата е основателна и следва да се уважи. Съдът извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна [фирма], представлявано от П. Н. М. правни последици.

При този изход на спора в полза на жалбоподателят следва да бъдат присъдени направените в процеса разноски, които са доказани в размер на сумата от 711.00 лева и представляват заплатена държавна такса в размер на 50.00 лева, хонорар за изготвената съдебно-счетоводна експертиза в размер на 250.00 лева и адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от адв. М. П. от 411.00 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, **Административен съд София-град**, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], представлявано от П. Н. М., с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Т.“, [улица] **Акт за установяване на публично държавно вземане № 536 от 27.11.2019г.** на Директора на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район”.

ОСЪЖДА Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“ с адрес:

[населено място], [улица] да заплати на [фирма], представлявано от П. Н. М., с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Т.“, [улица] сумата от 711.00 /седемстотин и единадесет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: